

[Kaj Andresen.]

med i de overvejelser, der må finde sted, når forslaget om beløbsrammen er vedtaget. Jeg er nemlig enig med undervisningsministeren i, at lovforslagets vedtagelse vil nødvendiggøre en fornyet gennemgang og ny stillingtagen til en række spørgsmål i forbindelse med den indre opbygning. I den opfattelse bliver man jo også bestyrket gennem de redegørelser, der er kommet fra planlægningsudvalget, og hvoraf det fremgår, hvorledes man har ændret indstilling såvel til spørgsmålet om antallet af årligt optagne studerende som til forholdet mellem studerende ved Danmarks tekniske højskole og ved ingeniørakademiet.

I redegørelsen af den 11. april 1959 regnedes med en årlig tilgang til højskolen på 440 og til akademiet på 480. Denne overvægt til akademiingeniørerne var vel en opfyldelse af de ønsker, som lå bag ingeniørakademiets oprettelse, nemlig ønsker om — gennem en kortere uddannelse — så hurtigt som muligt at imødekomme teknikerbehovet især i erhvervslivet.

Den 30. juni 1961 har man ændret tallene til henholdsvis 600 til højskolen og 250 til akademiet, uden at det ses, hvad begrundelsen for en sådan reduktion af antallet af de akademistuderende har været, og endelig går den sidste prognose pr. 11. juli 1962 ud på, at der årligt kan optages 600 på højskolen og 400 på akademiet.

Disse ikke uvæsentlige ændringer over en blot 3-årig periode virker ikke alt for overbevisende om, at man har nået det rigtige facit. For mig virker det lidt skematisk, når man uden videre fastslår, at der til højskolen årlig skal være en tilgang på 600 studerende, eller 150 på hver af de 4 retninger. Det er vel ikke helt givet, at behovet for ingeniører er nøjagtigt det samme for både B-, E-, K- og M-linjen. Ved Dansk Ingeniørforenings årsmøde for nylig har professor Hyldgaard-Jensen i en redegørelse om uddannelsesproblemer været inde herpå, idet han med tallene fra 1962 viser, at der er stor forskel på, hvor mange der søger ind ved de 4 retninger, nemlig en forskel fra 91 for M-linjen til 272 for B-linjen. Professorens føjer til — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Disse tal kan give anledning til overvejelser vedrørende dels sammenhængen

mellem ønsker hos de studerende og behovet for ingeniører af forskellige kategorier, dels spørgsmålet om, hvorvidt man i den fremtidige planlægning skal udbygge de forskellige sektorer for et forskelligt antal studerende, og ikke som nu planlagt 150 studerende pr. retning pr. år for DTH.“

I vurderingen af, om 4 gange 150 er et helligt tal, bør efter min opfattelse en sådan overvejelse indgå.

Medens jeg er ved professor Hyldgaard-Jensens redegørelse, vil jeg lige pege på et andet forhold, som også fremgår heraf. Vi er sikkert enige om, at vi må give civilingeniøruddannelsen de bedst mulige vilkår i den nye skole, omend ønsker og muligheder måske ikke helt falder sammen, men det må i hvert fald være en forudsætning, at de nye rammer udnyttes så effektivt som muligt, og herom kan man få sine tvivl, når man af professoren får at vide, at dumpeprocenten efter det første år ligger på ca. 50. Det vil i realiteten sige, at af de 600, der nu påtænkes at skulle optages på DTH årligt, vil de 300 efter et års forløb igen gå ud, eller sagt på en anden måde, at der på førsteårsholdene undervises 300 studenter, som ikke fuldender studiet, men til hvem der skal være både lokaler og lærere. Det er vel ikke helt i overensstemmelse med den rationalitet, man kunne forudsætte hos ingeniører, og det er et spørgsmål, om også det er nødvendigt. Ved optagelsen i 1962 sorteredes de studerende til DTH således, at af 774 optoges 449 eller kun godt halvdelen. For at blive optaget krævedes et eksamensgennemsnit på 14,00, d. v. s. mg eller derover. Man skulle formode, at en sådan elite med studentereksamen eller adgangseksamen ikke yderligere behøvede at blive reduceret til halvdelen efter ét års forløb. Det må da vist være muligt at tilrettelægge tingene således, at dette spild af tid, kræfter og penge undgås.

Jeg har tidligere nævnt prognosetallene for tilgang til ingeniørakademiet, der sidst er sat til 400 studerende pr. år. Med al den prioritet, vi bør give civilingeniørstudiet, anser jeg det for overordentlig vigtigt, at ingeniørakademiet får en meget betydelig plads inden for de givne rammer. Selv om man fra alle sider, det gælder også erhvervslivet, erkender nødvendigheden af, at der